

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

GRAND · HOTEL EUROPA

ILJA LEONARD PFEIJFFER

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΜΠΟΝΑΤΣΟΥ

ΙΚΑΡΟΣ

GRAND HOTEL EUROPA

Η παρούσα μετάφραση πραγματοποιήθηκε με την υποστήριξη του Dutch Foundation for Literature

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Τίτλος πρωτοτύπου: *Grand Hotel Europa*

Πρώτη έκδοση De Arbeiderspers, Άμστερνταμ, 2018

© 2018, Ilja Leonard Pfeijffer

© 2024, Εκδόσεις Ίκαρος για την ελληνική έκδοση

Μετάφραση από τα ολλανδικά: Μαργαρίτα Μπονάτσου

Επιμέλεια – Διόρθωση: Δημήτρης Αθηνάκης

Στοιχειοθεσία – Σελιδοποίηση: Εκδόσεις Ίκαρος

Εκτύπωση: Μητρόπολις Α.Ε.

Βιβλιοδεσία: Ηλ. Μπουντάς – Π. Βασιλειάδης Ο.Ε.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν.2121/1993.

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2024

ISBN 978-960-572-637-9

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ • ΒΟΥΛΗΣ 4, 105 62 ΑΘΗΝΑ • Τ: 210 3225152 • www.ikarosbooks.gr

Ilja Leonard Pfeijffer

GRAND HOTEL EUROPA

Μετάφραση
Μαργαρίτα Μπονάτσου

ΙΚΑΡΟΣ

Στη Στέλλα

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΕΡΟΣ Α΄

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Η αποστολή.....	13
-----------------	----

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΥΟ

Η Πλατεία της Επαγγελίας.....	25
-------------------------------	----

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΑ

Η αφύπνιση της υδριάδας νύμφης.....	34
-------------------------------------	----

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΣΣΕΡΑ

Η Κόρη της Μνήμης.....	49
------------------------	----

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΝΤΕ

Ένας κύκνος σε λειτουργία ντίσκο.....	91
---------------------------------------	----

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΞΙ

Η πόλη που βυθίζεται.....	103
---------------------------	-----

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΠΤΑ

Ταλέντο στην παρακμή.....	153
---------------------------	-----

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΚΤΩ

Το μυστήριο της Μάλτας.....	173
-----------------------------	-----

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΝΕΑ

Καινουργίες αφίξεις.....	225
--------------------------	-----

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑ

Το παντσαγιάτ του Μουζαφαργκάρ.....	242
-------------------------------------	-----

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΤΕΚΑ

Σαρκοβόρα ψάρια.....	284
----------------------	-----

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΩΔΕΚΑ

Η πόλη των χιλίων αγαλμάτων.....	309
----------------------------------	-----

ΜΕΡΟΣ Β΄

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΡΙΑ

Πορνό παπούτσια με γατίσια γούνα 359

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΕΣΣΕΡΑ

Η σωτηρία του παραδείσου της Nutella 386

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ

Διακειμενικότητα 419

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΕΞΙ

Η δολοφονία του ετοιμοθάνατου χωριού 446

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΕΠΤΑ

Η τσακισμένη τουλίπα 511

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΟΚΤΩ

Προσομοίωση πυρκαγιάς 540

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΕΝΝΕΑ

Ο αποκεφαλισμός του Αγίου Σεβαστιανού 553

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΙ

Ο κήπος του κόσμου 581

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΙ ΕΝΑ

Παραίτηση σε εστιατόριο του αυτοκινητόδρομου 599

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΙ ΔΥΟ

Πίσω από έναν ισχνό θάμνο 614

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΙ ΤΡΙΑ

Οι θησαυροί του ναυαγίου του *Απίστευτου* 624

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΙ ΤΕΣΣΕΡΑ

Κονσέρτο 653

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΙ ΠΕΝΤΕ

Άμμος στα αστέρια 675

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΙ ΕΞΙ

Νεκρώσιμος ακολουθία για την Ευρώπη 705

ΜΕΡΟΣ Α'

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Η αποστολή

1

Ο πρώτος άνθρωπος με τον οποίο μίλησα ώρες μετά, αν εξαιρέσουμε τις λιγοστές κουβέντες που αντάλλαξα με τον μουτρωμένο ταξιτζή στην αρχή και στο τέλος της διαδρομής, ήταν με έναν αδύνατο, μελαχρινό νέο με τη στολή του γκρουμ, νοσταλγικά κόκκινη. Τον είχα δει από μακριά, καθισμένο στα μαρμάρινα σκαλοπάτια μπροστά από την είσοδο με τους κορινθιακούς κίονες, κάτω από τη χρυσή επιγραφή με το όνομα «Grand Hotel Europa», με το αυτοκίνητο να τρίζει στον χαλικόδρομο κάτω από τα πλατάνια πλησιάζοντας στο τέλος του μεγάλου ταξιδιού. Κάπνιζε. Σηκώθηκε για να με βοηθήσει με τις αποσκευές. Επειδή στενοχωρήθηκα που η άφιξή μου είχε διακόψει το διάλειμμά του, και επειδή ήταν αλήθεια, του είπα, καθώς το ταξί απομακρυνόταν στον χαλικόδρομο, ότι οι αποσκευές μου μπορούσαν να περιμένουν, ότι είχα κάνει ένα μακρύ ταξίδι και ότι είχα διάθεση για τσιγάρο. Του πρόσφερα ένα από το γαλάζιο πακέτο με τα άφιλτρα Gauloises Brunes και το άναψα με τον Solid Brass Zippo μου. Το όνομα του Grand Hotel Europa ήταν κεντημένο με χρυσή κλωστή στο πηλήκιό του.

Καθόμασταν δίπλα δίπλα στα σκαλιά που οδηγούσαν στην πολυτελή είσοδο του πάλαι ποτέ πολυτελούς ξενοδοχείου όπου

σκόπευα να εγκατασταθώ προσωρινά και καπνίζαμε σιωπηλοί, όταν μου απηύθυνε τον λόγο.

«Σας ζητώ συγγνώμη για την αδιακρισία» είπε, «αλλά μπορώ να σας ρωτήσω από πού είστε;»

Φύσηξα τον καπνό μου προς το σύννεφο σκόνης που είχε αφήσει πίσω του το ταξί σαν ανάμνηση στο βάθος του δρόμου, εκεί όπου άρχιζε το δάσος.

«Υπάρχουν πολλές απαντήσεις σε αυτή την ερώτηση» είπα.

«Θα ήθελα πολύ να τις ακούσω όλες» είπε. «Ωστόσο, επειδή δεν επιθυμώ να καταχραστώ τον χρόνο σας, ίσως μπορείτε να μου δώσετε την πιο πρόσφορη απάντηση».

«Ο κύριος λόγος για τον οποίο είμαι εδώ» είπα «είναι η ελπίδα ότι θα βρω χρόνο για απαντήσεις».

«Συγγνώμη που σας ενόχλησα. Η περιέργειά μου είναι φορές που ενοχλεί τους πελάτες μας, όπως λέει πάντα ο κύριος Μοντεμπέλο. Πρέπει να μάθω να την περιορίζω».

«Ποιος είναι ο κύριος Μοντεμπέλο;» ρώτησα.

«Το αφεντικό μου».

«Ο κονσιέρζ;»

«Είναι μια λέξη που μισεί, αν και του αρέσει η ετυμολογία της. Προέρχεται από το *comte des cierges*, ο κόμης των κεριών, έτσι μου είπε. Στην πραγματικότητα όλα όσα ξέρω τα έμαθα από τον κύριο Μοντεμπέλο. Τον έχω σαν πατέρα».

«Πώς θέλει να τον αποκαλούν;»

«Είναι ο μετρ ντ' οτέλ, αλλά προτιμά τον τίτλο του αρχαιοκονόμου, επειδή περιέχει τη λέξη “οίκος” και επειδή πιστεύει ότι το κύριο καθήκον μας είναι να διασφαλίσουμε ότι οι πελάτες μας εδώ θα αναθεωρήσουν την έννοια του “οίκου”».

«Βενετία» είπα.

Στάχτες από το τσιγάρο μου έπεσαν στο παντελόνι μου αναφέροντας το όνομα της πόλης. Το είχε δει και, πριν προλάβω να διαμαρτυρηθώ, είχε βγάλει το λευκό του γάντι και τίναζε το μπατζάκι μου. Τα χέρια του ήταν λεπτά και μελαψά.

«Ευχαριστώ» είπα.

«Τι είναι η Βενετία;» ρώτησε.

«Το μέρος που αποκαλούσα σπίτι πριν έρθω εδώ και η καλύτερη απάντηση στην προηγούμενη ερώτησή σου».

«Πώς είναι η Βενετία;»

«Δεν έχεις πάει ποτέ στη Βενετία;» ρώτησα.

«Δεν έχω πάει πουθενά» είπε. «Μόνο εδώ, με αποτέλεσμα να έχω αποκτήσει το συνήθειο να ενοχλώ τους πελάτες μας με την περιέργειά μου, προς μεγάλη λύπη του κυρίου Μοντεμπέλο. Προσπαθώ να δω κάτι από τον κόσμο μέσα από τις ιστορίες τους».

«Ποιο μέρος αποκαλούσες σπίτι πριν έρθεις εδώ;»

«Την έρημο» είπε. «Αλλά ο κύριος Μοντεμπέλο με έκανε να ξεχάσω την έρημο· και του είμαι ευγνώμων».

Έστρεψα το βλέμμα μου στο κτήμα που περιέβαλλε το ξενοδοχείο. Ένας κισσός είχε καλύψει την κιονοστοιχία. Ένα από τα μεγάλα πήλινα πιθάρια με τις βουκαμβίλιες είχε ραγίσει. Ανάμεσα στα χαλίκια ξεφύτρωναν ζιζάνια. Το μέρος ήταν γαλήνιο, αλλά δεν ήταν αυτή η σωστή λέξη. Ήταν μάλλον καρτερικό. Έτσι θα μπορούσε κανείς να δεχτεί το πέρασμα του χρόνου και την απώλεια όλων των πραγμάτων.

«Η Βενετία βρίσκεται στο παρελθόν» είπα. «Και ελπίζω ο κύριος Μοντεμπέλο να με βοηθήσει κι εμένα να την ξεχάσω».

Έσβησα το τσιγάρο μου στη γλάστρα που χρησίμευε για τασάκι. Έκανε το ίδιο και σηκώθηκε για να φροντίσει τις αποσκευές μου.

«Ευχαριστώ για την παρέα» είπα. «Μπορώ να ρωτήσω πώς σε λένε;»

«Αμπντούλ».

«Χάρηκα που σε γνώρισα, Αμπντούλ». Του είπα το όνομά μου. «Πάμε μέσα. Ηρθε η ώρα μου».

2

Ακόμα κι αν δεν είχα ενημερωθεί για την ύπαρξη του αρχαιοκονόμου, δεν θα μπορούσε να περάσει απαρατήρητος. Μόλις πάτησα το πόδι μου στο κατώφλι του κάστρου και ιερού του, ήρθε να με προϋπαντήσει με χορευτική περπατησιά. Με υποδέχτηκε με τέτοιο σεβασμό, τέτοιες γλωσσικές φιοριτούρες και αραβουργήματα, που αναμφίβολα είχα να κάνω με επαγγελματία.

Είχε απομνημονεύσει το όνομά μου και μου έδωσε διακριτικά να καταλάβω ότι γνώριζε πως συστηνόμουν ως συγγραφέας. Ενώ με ρωτούσε με γνήσιο ενδιαφέρον αν το μακρύ ταξίδι ήταν ιδιαίτερα κουραστικό, είχε βγάλει ταχυδακτυλουργικά από κάπου μια βούρτσα ρούχων με την οποία τίναξε τους ώμους του σακακιού μου, χωρίς να χάσει την ευκαιρία να θαυμάσει τη ραφή του. Σαν να ένιωθε υπεύθυνος για όλη τη δημιουργία, ζήτησε συγγνώμη για την καχυποψία του σύγχρονου κόσμου που του επέβαλλε ορισμένες τυπικές διατυπώσεις, αλλά με διαβεβαίωσε ότι θα βρίσκαμε τον κατάλληλο χρόνο αργότερα, όταν θα ξεκουραζόμουν από το ταξίδι μου.

Όταν είπα ότι δυστυχώς δεν ήξερα ακόμη πόσο καιρό είχα σκοπό να μείνω και ότι ήλπιζα να μην τους δημιουργούσε πρό-

βλημα, αγνόησε τις ανησυχίες μου με μια κομπή κίνηση του χεριού του και ορκίστηκε ότι ήταν τιμή για το ξενοδοχείο και προσωπική ευχαρίστηση για τον ίδιο να με θεωρεί φιλοξενούμενο και ότι δεν μπορούσε παρά να ευχηθεί η χαρά αυτή να διαρκέσει πολύ. Μετά έσκυψε και μου είπε ψιθυριστά ότι σίγουρα δεν συνήθιζε να ανακατεύεται σε θέματα που δεν τον αφορούσαν, αλλά δεν μπορούσε παρά να παρατηρήσει ότι το αριστερό μου μανικετόκουμπο δεν είχε κλείσει καλά και ότι δεν θα συγχωρούσε ποτέ τον εαυτό του αν το έχανα εξαιτίας της διακριτικότητάς του.

Ρώτησε αν ήμουν έτοιμος να τον ακολουθήσω στη σουίτα που είχε ετοιμάσει ειδικά για μένα. Ήταν βέβαιος ότι θα με ικανοποιούσε, αλλά, αν κατά τη γνώμη μου το ξενοδοχείο υστερούσε από οποιαδήποτε άποψη, θα φρόντιζε προσωπικά να εκπληρωθούν ανυπερθέτως όλες οι πρόσθετες επιθυμίες μου. Είχε πάρει το θάρρος να εφοδιάσει το δωμάτιό μου με αναψυκτικά και σνακ. «Είστε έτοιμος;»

Ο κύριος Μοντεμπέλο, ο αρχιοικονόμος του Grand Hotel Europa, με οδήγησε από την είσοδο, όπου βρίσκονταν η ρεσεψιόν και το θυρωρείο, διασχίζοντας τις ψηλές δρύινες πόρτες στη μεγάλη κεντρική αίθουσα με τις μαρμάρινες κολόνες, από την οποία μια μεγαλοπρεπής σκάλα οδηγούσε στους επάνω ορόφους. Κινούνταν πάνω στο παχύ χαλί σαν αθλητής του καλλιτεχνικού πατινάζ, αβίαστα, στρέφοντας το σώμα προς το μέρος μου, εξηγώντας μου ή παρέχοντάς μου πληροφορίες ενώ οπισθοδρομούσε χωρίς να επιβραδύνει το βήμα του. Αν δεν στροβιλιζόταν πού και πού για να μου δώσει την ευκαιρία να τον προφτάσω, δύσκολα θα μπορούσα να τον ακολουθήσω. Ο Αμπντούλ με τις αποσκευές μου ερχόταν πίσω μας.

«Εδώ αριστερά είναι η βιβλιοθήκη» είπε ο ξεναγός μου, «με το πράσινο σαλόνι. Στο βάθος η κινεζική αίθουσα. Η άλλη πτέρυγα στεγάζει το καθιστικό, την αίθουσα πρωινού και το λιτό μας εστιατόριο, όπου σας έχω κρατήσει τραπέζι δίπλα στο παράθυρο με θέα στην πέργκολα και στον ροδώνα – ή ό,τι έχει απομείνει εν πάση περιπτώσει. Λίγο πιο πέρα διακρίνεται η λαμπερή λιμνούλα με το σιντριβάνι. Δυστυχώς εδώ και λίγα χρόνια το σιντριβάνι δεν λειτουργεί, αλλά μπορώ να σας διαβεβαιώσω ότι η μαγεύρισά μας θα κάνει ό,τι μπορεί για να αποσπάσει την προσοχή σας από ένα τέτοιο πρόβλημα».

Ο πολυέλιος, με την ασθμαίνουσα και επιδεικτική παλαιότητα του, ήταν εντυπωσιακός στην κεντρική αίθουσα.

«Ένα από τα διαμάντια μας» είπε ο αρχαιοκονόμος, από τον οποίο δεν ξέφευγε τίποτα, ούτε το ότι είχα προσέξει το φωτιστικό. «Βέβαια πολύ δύσκολο στη συντήρηση. Είδατε το πορτρέτο πάνω από το τζάκι; Αναμφίβολα θα αναγνωρίσατε τα αζέχαστα και ευγενή χαρακτηριστικά του Νικολό Παγκανίνι. Θα είμαι ο πρώτος που θα συμφωνήσει μαζί σας ότι η καλλιτεχνική αξία του πίνακα είναι μηδαμινή. Φτιάχτηκε από έναν ελάσσονα ζωγράφο, που δεν ήταν γνωστός στην εποχή του, ούτε καν ως πρωτοπόρος. Ωστόσο, έχουμε έναν ιδιαίτερο δεσμό με το έργο, διότι φιλοτεχνήθηκε εδώ, όταν στο απόγειο της φήμης του ο βιρτουόζος βιολιστής έμεινε σε αυτό το ξενοδοχείο λίγο πριν αναγνωριστεί και δοξαστεί στις μεγάλες βασιλικές αυλές της Ευρώπης. Η παράδοση λέει ότι, με δική του επιμονή, έδωσε συναυλία σε αυτήν ακριβώς την αίθουσα σε ένδειξη ευγνωμοσύνης για το εξαιρετικό *στεκ ο ζιρόλ* που του σέρβιραν. Από τότε το πιάτο μετονομάστηκε σε *στεκ Παγκανίνι* και αδιαλείπτως υπάρχει στο μενού μας μέχρι σήμερα. Δύσκολα θα μπορούσα να σας προτείνω κάτι καλύτερο γι' αυτόψε».

Αριστερά από το τζάκι κρεμόταν μια ακουαρέλα μεσαίου μεγέθους και μέτριας καλλιτεχνικής αξίας που αναπαριστούσε την Πλατεία του Αγίου Μάρκου στη Βενετία. Έμεινα άναυδος όταν την είδα. Ήμουν σίγουρος ότι ο αρχιοικονόμος το είχε προσέξει, αλλά δεν το σχολίασε, αν και θα ήταν μια καλή ευκαιρία να απαγγείλω Βιργίλιο. Εκατέρωθεν της σκάλας, μυθολογικά τέρατα, στα αριστερά μια χίμαιρα, στα δεξιά μια σφίγγα.

«Οι επισκέπτες μας μπορούν να κοιμούνται ήσυχοι γνωρίζοντας ότι τα δωμάτιά τους φυλάσσονται άγρυπνα» είπε ο Μοντεμπέλο. «Για να αποκτήσει κανείς πρόσβαση στους επάνω ορόφους πρέπει να περάσει ανάμεσα από την υβριδική ενσάρκωση του φόβου και το ύπουλα ραδιούργο γατάκι που γουργουρίζει και θέτει αινίγματα, που αντιπροσωπεύουν την ελάχιστα ρεαλιστική εικόνα που έχει ο άνδρας για το φύλο του και τη φύση της γυναίκας, αντίστοιχα, αν μου επιτρέπετε να σας διασκεδάσω με τον ντιλεταντισμό μου στο πεδίο του συμβολισμού. Ένας από τους εκλεκτούς πελάτες μας μου είπε κάποτε ότι, κατά την άποψή του, τα τέρατα δεν είχαν σκοπό να κρατήσουν έξω τους ξένους, αλλά να εμποδίσουν τους πελάτες να φτάσουν στην έξοδο. Έχουν περάσει χρόνια από τότε που το είπε και ο πελάτης είναι ακόμη εδώ. Το όνομά του είναι Πατέλσκι. Θα τον γνωρίσετε. Υποθέτω ότι θα εκτιμήσετε την παρέα του. Είναι ένας διαπρεπής λόγιος».

Στο πλατύσκαλο στην κορυφή της σκάλας υπήρχε ένα μεγάλο βάζο με πλαστικά λουλούδια.

«Το ξέρω» είπε ο αρχιοικονόμος. «Ήταν φρούδα η ελπίδα ότι θα διέφευγε την προσοχή σας. Σας παρακαλώ να δείξετε μεγαλοψυχία και να δεχτείτε την ταπεινή μου συγγνώμη. Αυτή

η παράταιρη διακόσμηση είναι η ατυχής συνέπεια του ενθουσιασμού του νέου ιδιοκτήτη».

«Είναι το ξενοδοχείο υπό νέα ιδιοκτησία;» ρώτησα.

«Το Grand Hotel Europa πέρασε πρόσφατα σε κινεζικά χέρια» είπε. «Ο νέος ιδιοκτήτης είναι ο κύριος Γουάνγκ. Πρόκειται για πρόσφατη εξέλιξη που είναι αδύνατον να αξιολογηθεί αυτή τη στιγμή. Ο κύριος Γουάνγκ δήλωσε κατηγορηματικά ότι πρόθεσή του είναι να αναβιώσει τις ένδοξες ημέρες του ξενοδοχείου, οπότε η οικονομική άνεση που ως φαίνεται διαθέτει θα είναι σίγουρα χρήσιμη. Θα προσέξατε ότι σε ορισμένα σημεία το ξενοδοχείο εμφανίζει ίχνη ανεπαρκούς συντήρησης. Απλώς δεν έχουμε τόσο πολλούς πελάτες όπως παλιά. Ο κύριος Γουάνγκ θέλει να κάνει κάτι και γι' αυτό. Επιδιώκει εκατό τοις εκατό πληρότητα. Όλα αυτά θα τα αξιολογούσα μάλλον θετικά. Από την άλλη, το βάζο με τα πλαστικά λουλούδια εγείρει ανησυχίες για τη συνάφεια του νέου ιδιοκτήτη με τις παραδόσεις μας. Όμως δεν θέλω να σας κουράσω με τις ανησυχίες μου. Φτάσαμε. Αυτό είναι το δωμάτιο 17, η σουίτα που ετοιμάστηκε για εσάς. Το μόνο που πρέπει να έχετε υπόψη σας είναι ότι οι μπαλκονόπορτες που οδηγούν στη βεράντα δεν κλείνουν καλά. Αν φυσήξει δυνατό αεράκι, θα σας πρότεινα να τις μπλοκάρετε με μια καρέκλα. Τώρα θα σας αφήσω να συνέλθετε από το ταξίδι σας και να φρεσκαριστείτε. Εάν χρειαστείτε οτιδήποτε, απλώς τραβήξτε το κορδόνι που κρέμεται δίπλα στην πόρτα. Σας εύχομαι μια ευχάριστη διαμονή στο Grand Hotel Europa».

Τέλειο. Το δωμάτιο ήταν τέλειο, όχι επειδή ήταν απλώς ένα τέλειο δωμάτιο ξενοδοχείου, αλλά επειδή ακριβώς δεν ήταν. Εδώ ουδείς σχεδιαστής εσωτερικών χώρων είχε βάλει σε εφαρμογή τα αποτελεσματικά και απρόσωπα σχέδιά του, αλλά η περίσσεια ιστορίας είχε αφήσει πίσω της τους απελπισμένους στεναγμούς που άφηναν τα αμέτρητα ίχνη. Διακοσμητικά και έπιπλα από μακρινές εποχές κρέμονταν ή στέκονταν κατάπληκτα το ένα απέναντι στο άλλο.

Στον προθάλαμο, μια αντίκα κόκκινη δερμάτινη πολυθρόνα Τσέστερφιλντ στεκόταν δίπλα δίπλα με μια πολυθρόνα Λουδοβίκου ΙΕ΄ με φθαρμένη ροζ βελούδινη ταπετσαρία με μοτίβα από τριαντάφυλλα και ένα υποπόδιο σε παρόμοιο χρώμα πλάι σε ένα χαριτωμένο τραπεζάκι σαλονιού του 18ου αιώνα με κομψά σκαλίσματα. Σε ένα ψηλό γωνιακό τραπέζι, ένα μεγάλο ραδιόφωνο από βακελίτη με μια επάργυρη μπάντα με εγχάρακτους προπολεμικούς σταθμούς. Λες να μπορέσω το βάλω σε λειτουργία με τον σωστό μετασχηματιστή; Δεν θα έπαιζε βέβαια την ίδια μουσική, όπως παλιά. Στο πίσω δωμάτιο δέσποζε ένα τερατώδες κρεβάτι άγνωστης χρονολόγησης με ουρανό, με τέσσερις επιχρυσωμένες κολόνες αιγυπτιακού τύπου, πάνω στις οποίες στηριζόταν ένας θόλος από μπορντό βελούδο, με αστέρια κεντημένα με χρυσοκλωστή. Ποιος ξέρει πόσοι αναστεναγμοί και πόσα σιγανά μυστικά έχουν μείνει κάτω από αυτό το στερέωμα. Στο μπάνιο με τον μεγάλο καθρέφτη με την επίχρυση κορνίζα, είχε τοποθετηθεί με εμφανή απροθυμία μια μοντέρνα ντουζιέρα δίπλα στην αντίκα εμαγιέ μπανιέρα, που στηριζόταν σε τέσσερα μπρούντζινα πόδια λιονταριού.

Υπήρχαν αντικείμενα που έμοιαζαν να έχουν ξεβρασθεί στη σουίτα – παλιά βιβλία, ένα ορειχάλκινο κουδούνι, ένα μεγάλο τασάκι σε σχήμα ημισφαιρίου που κουβαλούσε ο Άτλας στους ώμους του, ένα κρανίο ποντικού, διάφορα σύνεργα γραφής, ένα μονόκλ στη θήκη του, μία ταριχευμένη κουκουβάγια, ένας κόφτης πούρων, μία πυξίδα, μία εβραϊκή άρπα, μία ινδονησιακή φιγούρα του θεάτρου σκιών, ένα ορειχάλκινο βάζο με φτερά παγονιού, ένα βαποριζατέρ και μία ξύλινη φιγούρα μοναχού που τελικά ήταν καρυοθραύστης – αντικείμενα τα οποία δεν ήταν σαφές εάν αποτελούσαν μέρη μιας διακοσμητικής αντίληψης ή πολλών διαφορετικών που είχαν εφαρμοστεί με μισή καρδιά στο πέρασμα του χρόνου, χωρίς να καταβληθεί καμία προσπάθεια για την αφαίρεση των αποτελεσμάτων προηγούμενων παρόμοιων προσπαθειών, ή αν τα αντικείμενα που χρησιμοποιήθηκαν από παλαιότερους ταξιδιώτες ξεχάστηκαν και οι καμαριέρες, με γνώμονα τη φιλοσοφική πεποίθηση ότι η ιστορία διαμορφώνει το παρόν με τη διάσπαρτη και μη αναστρέψιμη εναπόθεση τυχαίων ιζημάτων, αρνούνται μέχρι σήμερα να σβήσουν τα ίχνη.

Καθώς περνούσα επιδοκιμαστικά το δάχτυλό μου από την επίχρυση ξύλινη επένδυση του τοίχου, ψηλάφισα τις βαριές κουρτίνες με το πλούσιο ύφασμα σε ώχρα και απομάκρυνα την καρέκλα για να ανοίξω τα γαλλικά παραθυρόφυλλα της βεράντας, που έβλεπε στον ροδώνα –ή σε ό,τι είχε απομείνει εν πάση περιπτώσει– και στη λιμνούλα με το χαλασμένο σιντριβάνι· σκέφτηκα ότι θα είχα άφθονο χρόνο για να περιγράψω αυτό το δωμάτιο με κάθε λεπτομέρεια. Διότι αισθανόμουν μια χαρά, για να μην πω τέλεια· εδώ πέρα και δεν υπήρχε λόγος να μη μείνω μέχρι να βρω πού θέλω να πάω.

Είχα προσέξει αμέσως δίπλα από το παράθυρο με τις επι-
σφαλείς μπαλκονόπορτες το κομψό, φαρδύ εβένινο γραφείο, τη
φίνα μαρκετερί από πιο ανοιχτόχρωμα ξύλα και την αυστηρή,
βαριά και άνετη ξύλινη καρέκλα της δεκαετίας του '30. Πριν
κρεμάσω τα κοστούμια και τα πουκάμισά μου στην ντουλάπα
του πίσω δωματίου, έκανα το τελετουργικό που θα μετέτρεπε
το γραφείο σε οριοθετημένο προσωπικό μου έδαφος. Ακούμπη-
σα τα άδεια τετράδια που είχα φέρει μαζί μου σε στοίβα στα
αριστερά, δίπλα έβαλα την πένα μου και το μελανοδοχείο με
το αγαπημένο μου μαύρο μελάνι, έπειτα έβγαλα το MacBook
από τη θήκη του και το τοποθέτησα στη δεξιά πλευρά του γρα-
φείου. Το έβαλα στην πρίζα. Δεν είχα έρθει στο Grand Hotel
Europa για να αφήσω τον χρόνο να κυλήσει με θλίψη περιμέ-
νοντας την έμπνευση παθητικά μέσα στην πολυτέλεια που ξε-
φτίζει και στις παλιές δόξες που τρίζουν· η έμπνευση κάποια
στιγμή θα έπεφτε πάνω μου σαν πέταλο από μαραμένο μπου-
κέτο. Εγώ ήθελα να την υποχρεώσω να έρθει, εξού και όφειλα
να ριχτώ στη δουλειά. Έπρεπε να βάλω σε τάξη τις αναμνήσεις
που με είχαν στοιχειώσει σαν σμάρι από θυμωμένες μέλισσες,
εμποδίζοντάς με να σκεφτώ καθαρά. Αν πραγματικά ήθελα να
ξεχάσω τη Βενετία και όλα όσα είχαν συμβεί, έπρεπε πρώτα να
θυμηθώ τα πάντα με τη μεγαλύτερη δυνατή ακρίβεια. Όσοι
δεν θυμούνται αυτά που θέλουν να ξεχάσουν κινδυνεύουν να
ξεχάσουν ότι ορισμένα πράγματα θέλουν να τα ξεχάσουν. Θα
πρέπει να τα γράψω όλα, αν και συνειδητοποίησα ότι η ανάγκη
μου να τα αφηγηθώ, όπως είπε ο Αινείας στη Διδώ, θα αναβίω-
νε τη θλίψη. Δεν είχα όμως άλλη επιλογή. Δεν υπάρχει προο-
ρισμός αν δεν είναι σαφής η αφετηρία, ούτε μέλλον χωρίς κά-
ποια αναγνώσιμη εκδοχή του παρελθόντος. Σκέφτομαι καλύ-

τερα με μια πένα στο χέρι. Το μελάνι ξεκαθαρίζει τις σκέψεις. Μόνο γράφοντας τι είχε συμβεί θα μπορούσα να ανακτήσω τον έλεγχο των σκέψεών μου. Αυτή ήταν η αποστολή που είχα αναθέσει στον εαυτό μου. Γι' αυτό ήμουν εδώ.

Η αναβολή δεν είχε νόημα. Αν είναι να γίνει αργά ή γρήγορα, καλύτερα να γίνει μια ώρα αρχύτερα. Το επόμενο πρωί.

Επέστρεψα στο πίσω δωμάτιο και ξάπλωσα στο αφράτο κρεβάτι με τον ουρανό. Αναπήδησε με ενθουσιασμό· μόνο τα κρεβάτια των ξενοδοχείων ξέρουν να αναπηδούν έτσι. Από πού θα ξεκινούσα το επόμενο πρωί; Ήταν προφανές ότι έπρεπε να ξεκινήσω από την αρχή. Κοίταξα τα αστέρια στον σκούρο κόκκινο ουρανό πάνω από το κεφάλι μου. Η αρχή θα μπορούσε να περιμένει, σκέφτηκα. Αντίθετα, έπρεπε να ξεκινήσω από τη στιγμή που οι προσδοκίες μου βρίσκονταν στα ύψη. Όπως ακριβώς η εκτέλεση της αποστολής μου είχε ξεκινήσει με την άφιξή μου στο Grand Hotel Europa, έτσι θα ξεκινούσα την ανάπλαση του παρελθόντος μου με την άφιξή μου στη Βενετία. Είδα τη βυθιζόμενη πόλη μπροστά μου, ένιωσα το παρελθόν να ταλαντεύεται και έπεσα σε βαθύ ύπνο.